

Zout Water:

Van den Helder tot Hoek van Holland

Een reportage over de dagen, dat in de Noordzee, behalve visschen, ook massa's menschen zwommen

EEN zomer-dag met overdadig veel zon. De zee is zoo stil: alleen aan het strand streelen wat schuimende branding-rollers de zandglooiing, waarin hier en daar schelpen spikkelen.

Van Den Helder tot Hoek van Holland en nog ver daarboven en beneden is het één ononderbroken slinger van badende, liggende, slapende en spelende menschen. Daar waar de badplaatsen liggen, klontert de massa compact opeen, overstemt een cacofonie van menschen-geluiden het rythme van den golfslag. Duizenden werpringen draaien in de lucht, lendenen huigen en strekken zich, vingers klemmen zich om het rubber; ballen vliegen van hand tot hand. Het waarschuwend getoeter van den bad-man trekt even de aandacht der badgasten: de eenige zorg die men zich aan zee permitteeren wil: die van niet te willen verdrinken.

De aftocht.

Straks, tegen lunch- of diner-tijd begint de aftocht van het gebruinte, geblaaarde, geroosterde vleesch; tenten worden afgebroken, ruines van de meest grillige bouwsels-in-zand geven het nu verlaten strand een brokkelig aanzien; straks zal de vloed met streelende hand alles weer egaal strijken. Op de natte kust-strook de silhouetten van enkele late wandelaars: een zeemeeuw, volleerd zweefvlieger, roept in de onmetelijkheid.

Wat feller rolt de branding nu aan — bloedend is de zon in zee ondergegaan. Sluiers van paars tot rose-rood spannen om den uiteinder. De maan komt in de langzaam-donkerende avondlucht te staan. De zee schijnt de overdaad van licht, overdag opgeslorpt, terug te geven. Het water straalt in een fosforiseerende glans.

Wat in een mensch aan poëzie schuilt, wordt nu losgemaakt. In al zijn onbeholpenheid staat de mensch in deze gigantische ruimte. Hij zet zijn borstkas uit en rilt van genot, wanneer hij de kilte zijn longen voelt binnendringen. Met een koninklijk gebaar werpt hij het hoofd achterover en stoot enkele oer-klanken uit.

Tegelijk trekt hij een paar passen terug, als hij merkt, dat het aanschuivende water zijn smetteloos witte strand-schoenen van twee-achtennegentig in de opruiming, bevochtigen wil.

Hoog in de 'ruinen steekt nu een bosje hooi boven het helm-gras uit: de teekenaar.

Men meene niet, dat ik uit een kinderachtig gevoel van jalouzie dit bosje hooi boven het wuivende groen laat uitsteken. Ik heb mij gewoonweg een dichtertelijke vrijheid veroorloofd, het juiste beeld te kiezen voor wat in den wind wapperend haar, dat in de zon tot iets hoodigs is verbleekt. Overigens heb ik me bij allen reportage-arbeid de gewoonte eigen gemaakt, zoo objectief als het oog van een camera rond te spieden en die momenten vast te leggen, die mij om ik weet niet welke reden, ontroeren. Allermintst zou het den lezer kwalijk zijn te nemen, wanneer hem de bijzonderheden van welke werkwijze ook, niet zouden interesseeren; alleen het eindresultaat geldt voor hem. Het is ook niet, om uw belangstelling rond mijn persoon te concentreeren, zooals de belangstelling der toch niets beters te doen te hebben badgasten zich richt op de handen van den teekenaar, wanneer hij, hier of daar verstoken, wat neerkrabbelt. Ik ken de waarde van dez eintense belangstelling. Het meeste van wat om wat handigheid bewonderd werd, dobbert in snippers rond tusschen hier en Engeland.

Dat zijn zooveel als de dagelijksche vinger-oefeningen van den pianist, de gymnastische oefeningen van den danser, dat zijn, om het zoo eens te zeggen, de strandschoenen van twee-acht-negentig in de opruiming, waar de badgast zoo zuinig op is.

Vreedzaam conflict.

Het was mijn bedoeling, deze uiteenzetting als inleiding te gebruiken om een tusschen ons gerezen conflict te verklaren. Een vreedzaam conflict overigens. Wanneer men, op reportagedienst langs de Noordzee, indrukken wil opdoen over wat zich in deze maanden daar afspeelt, dan is het m.i. de juiste methode, op de meest karakteristieke dingen het juiste licht te laten vallen en deze zoo scherp mogelijk den lezers voor te leggen, de eindconclusie aan henzelf overlatend. De teekenaar begint met zich behaaglijk in het zand uit te strekken, zich alle activiteit door de warmte der zon en de scherpte der lucht te laten uitzingen, veel te slapen en ontzettend te eten. En dit zóólang, tot hij zich van top tot teen badgast voelt. „Ietwat vadsig”, zooals hij zegt. Het is zijn bedoeling, den badgast en al het gedoe daaromheen te zien..... als badgast!

Ik kan daarin komen. Vooral als men bedenkt, dat men in het Abessijnsch-Litaliaansch conflict de Abessijnsche visie het best kan benaderen door

Jules Terlingen als badgast onder de badgasten

VISIE OP MIJZELT ALS BADGAST.

DEZELTDE KIJK VAN EEN CORPULENTE.

WAT MEN BOVEN ZICH ZIET.....

VOOR WAT ER ROND MIJ KEEN TE ZIEN IS, ZOU IK MIJ MOETEN OPRICHTEN, DAT IS TE VERMOEIJEND...

zich..... letterlijk op den troon van den Negus te plaatsen en als Koning der Koningen de zaak te bezien.

Maar meer nog, als ik het antwoord verneem van den tot badgast gemetamorfoseerden journalist: dat al het badgedoe, gezien vanaf het standpunt van den badgast, onbelangrijk is, en niet de moeite waard om er een pennestreek aan te wijden.....!!

Niettemin beloofde hij, zijn visie op den gemiddelden badgast in een krabbel vast te leggen.

Uit deze tegenovergestelde werkwijze is deze reportage geboren. Ter verontschuldiging van mijzelf mag ik nog wel even opmerken, dat, wanneer een paar witte schoenen van twee-acht en negentig in de opruiming, zich terug trekken voor een wat al te brutaal opringende vloedgolf, die niet van mij zijn.....

Zij zijn van den man, die als badgast de badgast wil zien, en indien het mogelijk was, de haring door de oogen van..... een haring.